

Nasz Patron

**„Jestem chłopskim synem,
wyszedłem ze wsi i do końca
pozostałem serdecznie oddany tym,
z których wyszedłem”.**

Maciej Rataj to wybitny działacz partii ludowych okresu XX-lecia międzywojennego. Aktualnie zwracamy uwagę na jego zasługi jako marszałka Sejmu, dwukrotnie pełniącego obowiązki prezydenta oraz członka rządu. Rataj to patriota, postać nietuzinkowa, jednak niedoceniana w okresie międzywojennym.

Maciej Rataj urodził się 19 lutego 1884 r. we wsi Chłopy niedaleko Lwowa, w rodzinie ubogiego rolnika. W gimnazjum otrzymywał stypendium za wyniki w nauce i dawał korepetycje, aby móc się kształcić. W 1904 r rozpoczął studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Lwowskiego, wybierając jako kierunek filologię klasyczną.

Właśnie w okresie studenckim prawdopodobnie został członkiem Polskiego Stronnictwa Ludowego. Po ukończeniu studiów w 1908 r. podjął pracę nauczyciela łaciny, greki i propedeutyki filozofii w IV Gimnazjum we Lwowie, a następnie był nauczycielem dzieci ks. Czartoryskiego, po wojnie uczył w Zamościu, coraz czynniej działał w PSL. W czasie wojny polsko-sowieckiej 1 lipca 1920 r. został członkiem Rady Obrony Państwa.

24 lipca 1920 r. objął stanowisko ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego w koalicyjnym Rządzie Obrony Narodowej w rządzie Wincentego Witosa. We wrześniu 1921 r., po dymisji rządu W. Witosa, powrócił do pracy sejmowej i ponownie objął funkcję przewodniczącego Komisji Konstytucyjnej. W wyborach parlamentarnych w listopadzie 1922 r. uzyskał mandat poselski kandydując z listy PSL Piast.

1 grudnia 1922 r. dzięki wsparciu prawicy wybrany został marszałkiem Sejmu. Po zabójstwie prezydenta Gabriela Narutowicza 16 grudnia 1922 r. zgodnie z Konstytucją Marcową jako marszałek Sejmu przejął obowiązki głowy państwa. Tego samego dnia powierzył gen. Władysławowi Sikorskiemu misję tworzenia rządu.

14 maja 1926 r. ustępujący prezydent Stanisław Wojciechowski przekazał mu uprawnienia Prezydenta Rzeczypospolitej. Obowiązki prezydenta pełnił do 4 czerwca, kiedy to władzę prezydencką przejął od niego wybrany przez Zgromadzenie Narodowe na ten urząd Ignacy Mościcki, popierany przez Józefa Piłsudskiego, a także samego Macieja Rataja.

Pod koniec listopada 1939 r. został aresztowany przez Niemców. Uwolniony, a następnie 30 marca 1940 r. został ponownie aresztowany. Tym razem osadzono go w więzieniu na Pawiaku. 21 czerwca 1940 r. Maciej Rataj razem z innymi więźniami, został rozstrzelany w leżących pod Warszawą Palmirach. W 1946 r. jego ciało zostało ekshumowane i uroczyście pochowane na cmentarzu w Palmirach.